

niet.... de allermooiste!.... het wàs eenvoudig zoo. De palmtakken van de heeren uit Den Haag waren meer waardig, behoorend bij 't geheele karakter der begrafenis.... o, ja, zij, Louise, ze zou dit keer wel eens geheel tevreden over haar zuster zijn geweest. Ook om haar moed, dien schuldenlast op zich te durven nemen. Hannie glimlachte: het wonderlijke was dat ze aldoor Louise's stem naast zich hoorde als in een tweegesprek.... ze zijn te kostbaar, Hannie, 't had best wat eenvoudiger gekund... voor jou Louise, was niets me te veel.... ik ga in de stad wonen op een eenvoudig kamertje en ik sla me er best doorheen.... ons huisje moet ik zoo gauw mogelijk van de hand doen.... Ze zonk neer op de lage tuinbank, waarop de herfstbladeren gekleefd lagen, de rood en gele wingerdblaren, die op uitgespreide handen geleken. De bank, verhavend in den verren herfst, had allang opgeborgen moeten zijn.... Louise's boeken zou ze in kisten pakken en bewaren.... een andere oplossing wilde ze niet.... Louise's clubfauteuils, 't bureau, dat alles kwam in haar nieuwe kamer.... haar eigen meubeltjes, hoe gehecht ze er ook aan was, moesten maar weg.

De hoofdzaak waarvoor Louise nog zelf had gezorgd, alle loopende schulden, alles wat nog komen moest, was betaald.

De begrafenis, dat was 't groote punt, maar in haast vreugdige gelatenheid zou ze onder dien last immers haar schouders zetten, 't was het laatste wat ze nog doen kon voor haar. Eer een geluk dan een last.

Het tuinhekje sprong open en weeral was het de postbode met een pakje brieven en kaartjes. De man sloeg aan zijn pet: — 't is jammer juffrouw — zei hij, — dat u uw zuster moet missen —. Een oogenblik dacht Hannie aan Louise, hoe die, als zij nog leefde, zeggen zou met misprijzende verwondering: — wat zijn die lui toch altijd familiaar met jou, ik heb daar nooit last van. —

Met haastige dribbelpasjes kwam, nu zij naar binnen wilde met haar pakje brieven, de notaris aan, die wel eens een enkelen keer als oude vriend der overleden ouders een bezoekje bracht. Louise loodste hem dan naar haar zitkamer boven, waar overigens alle deftig bezoek heentrok.

Moest hij hier zijn?.... nu? De notaris was toch méér een kennis van Louise geworden dan van haar en gister op de begraafplaats had hij haar al gecondoleerd. Met lichte bevreemding liet Hannie hem binnen; zijn gezicht stond ernstig, zijn bewegingen waren opgewekt. Er was iets, voelde ze in het wezen van dezen man, in tegenspraak met elkaar. En later, herinnerde Hannie zich in dit oogenblik een voorgevoel van iets eigenaardigs, dat zich zou ontvouwen door deze houding van den notaris, te hebben gehad.

— Het is mijn plicht, mijn aangename plicht — begon hij, u mededeeling te doen van het feit, dat u wel bekend zal zijn, dat u de universeele erfgename bent van uw zuster, die een kapitaal heeft nagelaten, dat onbezwaard voor u ruim een ton ongeveer bedraagt — ruim honderd duizend gulden. —